

Казва нѣкой: „Защо сж тѣзи мжнотиѣ?“ Казвамъ: „трѣбва да ви турнатъ прѣдъ колелетата малко пѣськъ, за да може да почнете да се движите. Сега вие, обикновенитѣ хора, искате да живѣете безъ мжнотиѣ. Азъ ви подписвамъ паспорта: живѣйте безъ мжнотиѣ. А за ученицитѣ подписвамъ: голѣми мжнотиѣ да имате. Онѣзи ще освободимъ отъ всичкитѣ мжнотиѣ. Ще кажете, защо. Много естѣствено. Коя мома гонятъ момцитѣ? Нали красивата, стройната, а онази грозотия, която нищо не струва, всѣки, който минава покрай нея, никой не я поглежда, и казва: „Не хвърлямъ на нея нито плюнката си“. Хората считатъ за нещастие да я погледнатъ. А красивата, около нея сж тия момци. Това е едно благословение за дъщеря ви, че момцитѣ тичатъ подирѣ ѝ. Когато азъ вървя по пѣтя, и слънчевитѣ лъчи падатъ върху мене, то е благословение: това сж все любовници, азъ се считамъ разположенъ и веселъ, но, когато тѣ откажатъ да ме слѣдватъ, работата е малко бозукъ. Ако единъ човѣкъ, те обича, той все ще ти хвърли една добра мисль. Обича те човѣкътъ, не знае какъ да изкаже своята любовь. А ти казвашъ: „Какъвъ недодѣланъ билъ!“ — „Такъвъ, инакъвъ, азъ искамъ да изкажа любовьта си“. Вие не ме разбирате сега, че азъ говоря за вашата любовь. Тази, обикновената, любовь ние я оставихме за обикновенитѣ хора. Сега, като ви говоря за любовьта, нѣкой казва: „Ние знаемъ“. — Нищо не знаете! Тази любовь, за която азъ говоря, нищо не знаете за нея. Нѣкой си прави устата: мисли, че ще го цѣлунатъ или ще го погледятъ малко. Не, не. Тукъ нѣма цѣлуване, нито гладене. Слѣдъ като е говорилъ учительтъ единъ часъ на ученицитѣ въ класъ, какво усѣщатъ тѣ отъ неговото говорене? Излизатъ отъ класъ, известна идея е проникнала въ тѣхнитѣ умове, и тѣ се радватъ, че учительтъ имъ е внесълъ свѣтлина. Азъ казвамъ: *това е любовь*. Любовьта на учителя, тя